

HUCZĄCY (1) *part praes act*

N pl subst hucząc(e).

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. huczeć.

Wydający huk, szumiący:

Wyrażenie: »huczący wiatr«: Liftecżki koło dołu/ wżytki bårzo mdlåły/ Poki huczåce wiåtry około nich wiåły. WisznTr 12.

Synonimy: szumiący, wyjący.

Cf HUCZEĆ

BZ